

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 14635/12
21.11.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановић, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из Лознице, Улица Јована Цвијића бб, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Комисије за утврђивање висине потраживања лица која остварују право по основу уплате девизних средстава зајма за привредни развој, број 021-3168/2011-001-010 од 18.08.2011. године, у предмету утврђивања висине потраживања, у нејавној седници већа одржаној дана 21.11.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем констатовано је да је тужиоцу престало право на пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана услед протеча рока прописаног чланом 6. Закона о регулсању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.11.2012. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, због битних повреда одредаба Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У тужби наводи да тужени орган у поновном поступку није поступио по налогу из пресуде Врховног суда Србије У.бр. 8662/07 од 29.01.2009. године, као ни по налогу из пресуде Управног суда у Београду 21 У.бр. 11361/10 од 23.06.2011. године. У тужби се

наводи да тужени орган није узео у обзир чињеницу да тужилац живи и ради у иностранству, да је држављанин Републике Црне Горе (о чему је приложено уверење о држављанству Републике Црне Горе), да “Службени гласник РС” представља службено гласило само за Републику Србију, да се дневни листови “Политика” и “Блиц” од 30.04.2004. године дистрибуирају само на територији Републике Србије и да само за простор те републике представљају дневне листове који су дистрибуирају на целој територији. Стога тужилац није знао нити је могао знати за доношење Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој, који је објављен у “Службеном гласнику РС”, бр. 43 дана 20.04.2004. године, као ни позив за пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава прикупљених путем наменске девизне штедње и куповине обвезница које гласе на страна средства плаћања, који је објављен у “Службеном гласнику РС” број 49 од 29.04.2004. године, као и дневним листовима “Политика” и “Блиц” од 30.04.2004. године. Стога тужилац сматра да се у конкретном случају не могу применити рокови који су предвиђени прописима Републике Србије. Предложио је да суд сходно члану 43. став 1. Закона о управним споровима, донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава оспорено решење и утврђује да тужиоцу припада право на пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана, односно да сходно члану 42. став 1. Закона о управним споровима донесе пресуду којом се уважава тужба, поништава оспорено решење и предмет враћа туженом органу на поновни поступак. Такође, тужилац је тражио да му се накнаде трошкови вођења управног поступка у овој правној ствари.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при навидима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао, да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је пресудом Врховног суда Србије У. број 8662/07 од 29.01.2009. године уважена тужба тужиоца, поништено решење туженог број 424-01-00021-3/2007-06 од 12.09.2007. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Ово стога што се према разлозима оспореног решења не може утврдити о ком захтеву тужиоца је тужени решавао, чиме су учињене битне повреде одредаба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, при чему такође у списима предмета нема записника о већању и гласању туженог органа као

колегијалног органа, односно забелешке о једногласно донетој одлуци, чиме су учињене битне повреде правила поступка прописане одредбом члана 69. Закона о управном поступку.

У поновном поступку тужени орган је донео решење број 401-1804/2009-0001 од 27.07.2009. године, које је поништено пресудом Управног суда 21 У.11361/10 (2009) од 23.06.2011. године. Ово стога што је оспорено решење донео колегијални орган, при чему у списима предмета нема записника о већању и гласању, односно забелешке о једногласно донетој одлуци, чиме су учињене битне повреде правила поступка прописана одредбом члана 69. Закона о управном поступку. Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени орган је у поновном поступку одлучивања по захтеву тужиоца да тужени орган одлучи о пријави потраживања поднетој туженом дана 06.09.2005. године, утврдио да је позив за пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава прикупљених путем наменске девизне штедње и куповине обвезница које гласе на страна средства плаћања, објављен у “Службеном гласнику РС”, бр. 49 од 29. априла 2004. године и у дневним листовима “Политика” и “Блиц” од 30. априла 2004. године. Стога је тужени орган оспореним решењем констатовао да је тужиоцу престало право на пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана, услед протеча рока прописаног чланом 6. Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој. У списима предмета налази се оспорено решење у коме је у уводу назначено да је одлука донета на седници одржаној дана 18.08.2011. године, као колегијалног органа, о једногласно донетој одлуци у овој управној ствари на седници одржаној дана 18.08.2011. године.

Одредбом члана 5. Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој (“Службени гласник РС”, број 43 од 20.04.2004. године), који је ступио на снагу 28.04.2004. године, прописано је да ће министарство надлежно за послове финансија објавити позив за пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана, која је вршена по основу закона у “Службеном гласнику Републике Србије” и најмање два дневна листа који се дистрибуирају на целој територији Републике, у року од 7 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 1.), при чему позив из става 1. овог члана обавезно садржи начин пријаве потраживања коме се подноси пријава и остале податке у вези са подношењем пријава и обављањем административних послова у вези са тим (став 2.).

Одредбама члана 6. Закона прописано је да пријаву потраживања из члана 5. став 1. овог Закона, лице које остварује право по основу уплате девизних средстава може поднети у року од 60 дана од дана објављивања позива из члана (став 1.), као и да по истеку рока из става 1. овог члана престаје право на пријаву потраживања по основу уплате

девизних средстава по основу закона, осим у случају кад лице које остварује право по основу уплате девизних средстава, не пријави своја потраживања због више силе, у ком случају то потраживање може пријавити у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона (став 2.).

Полазећи од наведених одредаба Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој, који је ступио на снагу дана 28.04.2004. године и имајући у виду да је несумњиво утврђено да је предметни позив за пријаву потраживања објављен у “Службеном гласнику РС”, бр. 49 од 29.04.2004. године у дневним листовима “Политика” и “Блиц” од 30. априла 2004. године, као и да је тужилац пријаву потраживања поднео дана 06.09.2005. године, што се ни наводима тужбе не оспорава, Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да је у конкретном случају тужилац преклудиран у праву потраживања девизних средстава по основу зајма за привредни развој, с обзиром да предметну пријаву потраживања није поднео у року од 60 дана од дана објављивања позива, прописаног одредбом члана 5. став 1. Закона, као ни у року од једне године од дана ступања на снагу закона, прописаног одредбом члана 5. став 2. Закона.

Стога је по оцени Управног суда, правилно одлучио тужени орган када је поступајући у свему у складу са налазима из пресуде Врховног суда Србије У. број 8662/07 од 29.01.2009. године и пресуде Управног суда 21 У.11361/10 (2009) од 23.06.2011. године правилном применом позитивних прописа, који се примењују на територији Републике Србије, донео оспорено решење којим се констатује да је престало право тужиоца на пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана, дајући за своју одлуку разлоге које као јасне и довољне, прихвата и овај суд.

Суд је притом ценио и наводе тужбе, али је нашао да су исти управо са изложеног без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, суд је решавао без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној

ситуацији није био случај.

Управни суд је налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучено је као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, имајући у виду успех тужиоца у овој правној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, на основу одредаба чл. 66. 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.11.2013. године, 16 У. 14635/12

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ